Ἔτος 21ον Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907 Ἀριθ. 935

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κότῳ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκνις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐτυχεῖς γάμοι.—Ἡ ὑποδοχὴ τῆς νύμφης.—Ἡ τελετὴ τῶν γάμων.—Μία εἰκοσιπενταετηρὶς (ὑπὸ δεσποινίδος Μαρίας Πινέλη.—Ἡ παρασημοφορία τῆς μὶς Ναϊτιγκέϊλ.—Ἡ ἡμέρα μιᾶς Ρωμαίας αὐτοκρατείρας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: Ἡ μικρὰ ἀνθοπώλις (Ματθίλδης Σεράφ, μετάφρ. δεσποινίδος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΟΙ ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Δύω λαοί, τοὺς ὁποίους συνέδεσαν ἕως τώρα δεσμοὶ μόνον πνευματικῆς συγγενείας καὶ παραδόσεων καὶ ἀγάπης, συνεδέθησαν ἀπὸ προχθὲς στενώτερα μὲ τοὺς γάμους τοῦ ὡραιοτέρου τῶν πριγκήπων μας μὲ τὴν πριγκήπισσαν Μαρίαν Ρολάνδου Βοναπάρτη τῆς Γαλλίας.

Δύω ὀνόματα χωρῶν, τὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία ἔχει ἀναγράψει μεγάλα καὶ φωτεινὰ εἰς τὸ χρυσὸ βιβλίον τῆς δόξης, ἔπλεξαν τοὺς κλώνους δύω βασιλικῶν γενεαλογικῶν δένδρων λαῶν μεγάλων, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς τὴν πρόοδον.

Ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τόσον μεγάλη καὶ ἔνδοξος, ὥστε ἀπὸ τὸ ἰδικόν της φῶς νὰ ἐφωτίσθη ἡ Οἰκουμένη ὁλόκληρος, καὶ ἡ Γαλλία, ἡ ἄμεσος κληρονόμος καὶ διάδοχός της, ἥνωσαν προχθὲς ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Παρθενῶνος δύω ὑπάρξεις, τὰς ὁποίας ὁ Ὑμέναιος ἔρρανε μὲ ἄνθη τῆς Ἀττικῆς γῆς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὰς πλέον θερμὰς καὶ εἰλικρινεῖς εὐχάς της.

Παραδόσεις ὡραῖαι Ναπολεοντείου ἀνδρείας καὶ δόξης συνοδεύουν παντοῦ τὸ ὄνομα Βοναπάρτη καὶ εἶναι αἱ καλλίτεραι περγαμηναὶ αὐθεντικῆς ἀρχοντιᾶς καὶ μεγαλείου διὰ τοὺς φέροντας αὐτό. Δόξα καὶ μεγαλεῖον συνοδεύουν παντοῦ τοὺς τίτλους τῶν πριγκήπων, οἱ ὁποῖοι σκιάζονται ὑπὸ τὸ τιμημένον στέμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ συνοδεύονται μὲ τὸ μεγάλον παρελθόν της. Εἰς τοὺς τίτλους αὐτοὺς ἔρχεται νὰ προστεθῇ κάλλος καὶ χάρις καὶ νεότης καὶ πλοῦτος, ἐφόδια αὐτὰ πολύτιμα, ἴσως, ἴσως τὰ καὶ μόνα ἀπαραίτητα διὰ τὴν εὐτυχίαν.

Εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ τὰς ρίζας της εἰς τὴν βασιλικήν μας οἰκογένειαν, εἶχαν ἕως τώρα ἀναμιχθῆ ὅλαι περίπου αἱ μεγάλαι εὐγένειαι τῆς Εὐρώπης. Ἡ Γαλλία μὲ τὸν γάμον αὐτὸν προσθέτει ἕνα οἰκόσημον ἀκόμη, πλεγμένον μὲ νωπὰ ἀκόμη κλαδιὰ δάφνης, ἴσως τὸ μεγαλήτερον καὶ τὸ μᾶλλον δοξασθὲν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα βασιλικὰ ὀνόματα τοῦ νεωτέρου κόσμου.

Διὰ νὰ ἀνεύρῃ κανεὶς δόξαν καὶ φήμην ἀνάλογον μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, πρέπει ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν, εἰς τὸ παρελθὸν καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπορρέει κάθε πολὺ μεγάλο καὶ ὡραῖον καὶ δοξασμένον, εἰς τὸ παρελθὸν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Μόνον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Ἕλληνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν τίτλον τοῦ *Μεγάλου*, ἀνευρίσκομεν τὴν δόξαν τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς κατακτητικῆς μεγαλοφυΐας, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ὁ κατ' εὐθεῖαν διάδοχος καὶ μιμητής του, ὁ πρῶτος καὶ Ὕπατος τῶν Βοναπαρτῶν.

Αὐτός, ὡς καὶ ἐκεῖνος, εὕρισκε στενὰ τὰ ὅρια τοῦ ἰδίου βασιλείου, αὐτὸς ὡς καὶ ἐκεῖνος ἀνεμέτρησε τὸν κόσμον μὲ τὸ ἀέτειον βλέμμα του, αὐτὸς ὡς καὶ ἐκεῖνος ὠνειροπώλησε καὶ σχεδὸν ἐπραγματοποίησε τὸ ὡραῖον ὄνειρον τῆς κατα-

κτήσεως τοῦ κόσμου ὑπὸ ἕνα ἄνθρωπον, ὑπὸ ἓν στέμμα, ὑπὸ ἕνα σκῆπτρον.

Κατὰ τοῦτο οἱ δύω νέοι σύζυγοι συγγενεύουν καὶ ἐκ φυλετικῆς καταγωγῆς καὶ ὁ νέος κλάδος τῆς εὐγενείας ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ τὴν ἀρχήν του εἰς τὸ νέον πριγκηπικὸν ζεῦγος προσθέτει μίαν ἀκόμη σημαίαν δόξης εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἐπίσημον ἀριστυκρατικὴν τάξιν μας τοῦ μέλλοντος.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

Μία ὑποδοχὴ βασιλική, ἀνταξία τῆς ὡραίας νύμφης καὶ τῶν συμπαθειῶν, ἃς τρέφει ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος.

Ὁ καιρός, ὁ μέγας αὐτὸς ἐξωραϊστὴς καὶ κοσμητὴς ὅλων τῶν ἐπισήμων μας ἑορτῶν ὑπῆρξεν εὐνοϊκώτατος διὰ τὴν ὡραίαν τελετήν. Ὁ οὐρανός μας μία ἀπέραντος τουρκουάζ, στολισμένη μὲ ἀκτινοβολίας σαπφείρων, ποῦ καὶ που μὲ πινελιὲς λευκὲς καὶ τριανταφυλιὲς καὶ χρυσὲς ἰριδώσεις, καὶ ὁ ἥλιος, ἕνας ὡρῖος ἀθηναϊκὸς ἥλιος ἐσκόρπιζε διαμαντένια μειδιάματα παντοῦ.

Ὁ σταθμὸς τῆς Ὁμονοίας ὅλος σημαιοστόλιστος καὶ ἀνθοστόλιστος ὡς αἱ ὁδοὶ Σταδίου καὶ ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἐπαρουσίαζαν ἕνα λαμπρὸν θέαμα, ἰδίως διὰ τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον εἶχε πλημμυρίσει κάθε σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ θεαθῇ ἡ βασιλικὴ παρέλασις.

Ὅλη ἡ πόλις εἰς τὸ πόδι. Ὅλος ὁ λαός, ὅλαι ἀδιακρίτως αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν ὑποδοχήν. Παράθυρα καὶ ἐξῶστται ἐσχημάτιζαν ὡραῖα μωσαϊκὰ ἀπὸ ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πόλις μας εἰς χάριν καὶ γραφικότητα τουαλετῶν, καὶ συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ κάλλος καὶ κομψότητα. Εἰς τοὺς δρόμους κάτω ἐσυνεχίζετο ὁ ἀτελείωτος αὐτὸς στολισμός, μία θάλασσα ἀνθρωπίνων κεφαλῶν, ἕνας ποταμὸς ὁλοζώντανος μὲ χιλιάδας μάτια, ἀναμένοντα ἀνυπομόνως νὰ ἀντικρύσουν τὴν νέαν βασιλοποῦλαν μας, διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς ὁποίας τόσα ἐλέχθησαν τελευταίως καὶ ἐγράφησαν·

Ὁ στρατός, οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰς στρατιωτικὰς στολάς των, αἱ εἰς διάφορα σημεῖα ἐγκατεσπαρμέναι μουσικαὶ μὲ τὰ χρυσίζοντα ὑπὸ τὸν ἥλιον ὄργανα, ὅλα ἔδιδαν ἕνα τόνον χαρᾶς καὶ λαμπρότητος, μίαν ὄψιν πανηγύρεως, κἄτι τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὰς ἰδικάς μας ἑορτὰς παρατηρεῖται καὶ διακρίνεται.

Καὶ ὅταν τέλος εἰς τὸν σταθμὸν ἡ Αὐλὴ μὲ τὴν πολυπληθῆ ἀκολουθίαν της ἐνεφανίσθη, ὅταν αἱ βασιλικαὶ ἅμαξαι ἔλαβαν κατὰ τὴν κανονισμένην σειρὰν τὰς θέσεις των καὶ ὁ αὐλάρχης ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς καὶ τὴν πρωτοπορείαν τούτου μετ' ἄλλων ἐπισήμων διεδέχθη ἡ σειρὰ τῶν βασιλικῶν ἁμαξῶν, τότε ὅλος ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ ζητωκραυγάζῃ καὶ νὰ χειροκροτῇ, ὑποδεχόμενος μὲ προσφωνήσεις ἐνθουσιασμοῦ τὴν ὡραίαν πριγκήπισσαν.

Ρόδα καὶ ἄνθη ἔρραναν τὴν ἐμφάνισίν της, ριπτόμενα ἀπὸ τοὺς ἐξώστας τῶν παρὰ τὸν σταθμὸν ξενοδοχείων καὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μετεδίδετο ἡ μαγικὴ λέξις *ὡραία*, ἡ πρώτη καὶ ἡ μεγαλητέρα ἀπαίτησις ὅλων διὰ τὰς βασιλικὰς πριγκηπίσσας.

Καὶ πραγματικῶς εἶναι ὡραία ἡ πριγκήπισσα Μαρία, ἀπὸ τὰς καλλονὰς τὰς θερμάς, τὰς ἐκφραστικάς, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ κατατομὴν ἐν γένει πολὺ κανονικήν.

Ἀπὸ ἀβρότητα πρὸς τὰ ἐθνικά μας χρώματα, καὶ πρὸς τὸν ὡραῖον μας οὐρανόν, ἡ πριγκήπισσα ἔφερε φόρεμα ἀπὸ τσόχαν λευκὴν σχήματος (Empire) μὲ ζώνην καὶ λαιμὸν (bleu), καὶ καπέλλο μεγάλο ἀπὸ λευκὸ καστόρι μὲ πτερὰ ἄσπρα καὶ bleu ζωηρά, τοῦ οὐρανοῦ μας τὸ χρῶμα.

Ἡ παρέλασις ἤρχισε μὲ τὸν βασιλέα μας καὶ τὸν πρίγκηπα Ρολάνδον Βονοπάρτην εἰς τὴν πρώτην ἅμαξαν. Ἀμέσως ἔπειτα ἤρχετο ἡ ἅμαξα μὲ τὰ τέσσαρα ἄλογα τῶν ἐπισήμων τελετῶν. Εἰς αὐτὴν τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θέσιν εἶχεν ἡ βασίλισσά μας καὶ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ πριγκήπισσα Μαρία καὶ ἀπέναντι ὁ πρίγκηψ Γεώργιος. Ἀπὸ τὰς δύω δὲ πλευρὰς τῆς ἁμάξης ἔβαιναν ἔφιπποι οἱ πρίγκηπες Νικόλαος καὶ Ἀνδρέας. Εἰς τὴν κατόπιν ἅμαξαν αἱ πριγκήπισσαι Σοφία καὶ Ἑλένη μὲ τὸν διάδοχον καὶ ἔπειτα ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη μὲ τὴν μαρκησίαν Villeneuve, θείαν τῆς νύμφης καὶ τὸν πρίγκηπα Χριστόφορον καὶ μὲ τὸν πρίγκηπα Valdemar, ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως μας.

Ἡ πομπὴ ἄνοιγε καὶ ἔκλειε μὲ μίαν ὅλην ἱππικοῦ, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσαν αἱ ἅμαξαι τῆς Μεγάλης Κυρίας, τῶν κυριῶν τῶν τιμῶν, τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τῶν ξένων διπλωματῶν, τοῦ Δημάρχου, τῶν βουλευτῶν, τῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ τῶν συντεχνιῶν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, τόσον πολὺ ἦτο τὸ συναθροισθὲν πλῆθος, καὶ τόσον ἐνθουσιωδῶς ἐζητωκραύγαζαν, ὥστε εὐθὺς ὡς οἱ βασιλεῖς εἰσῆλθαν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ πριγκήπισσα Μαρία ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐχαιρέτα τὸ πλῆθος, ἐνθουσιασμένη καὶ αὐτὴ διὰ τὴν τόσον λαμπρὰν καὶ ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ὁ ὡραῖος γαλανὸς οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος, χαρούμενος καὶ αὐτὸς διὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς τῆς τελέσεως τῶν γάμων τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου καὶ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας, ἐφόρεσε τὴν Πέμπτην τὸ πρωΐ τὴν ὡραιοτέραν του γαλανὴν φορεσιὰ καὶ ἐστολίσθη μὲ ἀνοιξιάτικον ἥλιον, διὰ νὰ δώσῃ περισσοτέραν χαρὰν καὶ φῶς εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν.

Ἐνῷ ἡ τελετὴ εἶχε ὁρισθεῖ διὰ τὴν 11 π. μ. ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς πλῆθος κόσμου ἔτρεχε νὰ καταλάβῃ θέσιν εἰς τοὺς δρόμους, τὰς πλατείας, τὰ καφενεῖα, τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν διὰ νὰ ἴδῃ τὴν γαμήλιον πομπὴν ὅταν θὰ ἐπερνοῦσε, δυστυχῶς ὁ χῶρος ἦτο πολὺ μικρὸς διὰ τὸ τόσον πλῆθος καὶ δι' αὐτὸ οἱ παρατεταγμένοι στρατιῶται μετὰ κόπου κατόρθωναν νὰ συγκρατοῦν τὸν λαὸν εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἐντὸς τῆς ὡρισμένης ζώνης εἰς τὰς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων, τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς Μητροπόλεως.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν οἱ προσκαλεσμένοι ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται ἀπὸ τὰς 9 καὶ ἕως τὰς 10 $^1/_2$, ὅταν ἔπαυσαν νὰ ἰσχύουν πλέον τὰ εἰσιτήρια, ὅλαι αἱ θέσεις εἶχον καταληφθῆ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, τηρουμένης κάποιας σχετικῆς τάξεως. Αἱ κυρίαι εἶχον θέσεις εἰς τὸν γυναικωνίτην.

Ὁ Μητροπολίτης μὲ τοὺς συνοδικοὺς καὶ τὸν βασιλικὸν ἐπίτροπον, προσῆλθον πρὸ τῆς δεκάτης καὶ κατέλαβον θέσιν ἐμπρὸς εἰς τὴν Ὡραίαν Πύλην. Ἡ ἐνδυμασία τοῦ Μητροπολίτου ἡ κατάχρυση καὶ ἀργυρᾶ καθὼς καὶ ἡ χρυσῆ μίτρα ἡ στολισμένη μὲ πολυτίμους λίθους ἔλαμπον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων.

Ἐμπρὸς εἰς τὴν Ὡραίαν Πύλην εἶνε ἡ ἐκ πολυτίμου ξύλου

τράπεζα, ἡ αὐτὴ ἡ ὁποία εἶχε χρησιμοποιηθῆ καὶ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου καὶ ἐπ' αὐτῆς, σκεπασμένης μὲ μεταξωτὸν ὕφασμα χρώματος ἐλαφροῦ μώβ, τὸ ὁποῖον ὁλόγυρα ἔχει κεντημένον χρυσὸν μαίανδρον, ἔχουν τοποθετηθῆ τὰ χρυσᾶ στέμματα καὶ περίχρυσον ἀνακλόγιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἰδιαίτερα κηροπήγια.

Πρὸ τῆς ἐξέδρας ἔχει τοποθετηθῆ κυανῆ μεταξωτὴ ταινία, ἀμέσως δ' ἕπεται τὸ βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ λάβῃ θέσιν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι εὑρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των ἀπὸ τοὺς πρέσβεις καὶ ὑπουργοὺς μέχρι τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν. Τὰ πάντα εἶνε ἕτοιμα καὶ ἀνυπομόνως περιμένουν ὅλοι νὰ ἀκούσουν τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως τῆς βασιλικῆς συνοδείας. Τέλος εἰς τὰς 11 καὶ 5' ἀκριβῶς κόκκινη σημαία ὑψωθεῖσα εἰς τὴν στέγην τῶν ἀνακτόρων ἔδωκε τὸ σύνθημα τῶν 21 κανονιοβολισμῶν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν πυροβολαρχίαν.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ πρώτου κανονιοβολισμοῦ ὅλον τὸ πλῆθος ἐταράχθη καὶ ἀνέμενε. Τὴν αὐτὴν ὥραν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν πρόσωψιν τῶν ἀνακτόρων ἤρχισεν ἡ ἐκκίνησις τῶν βασιλικῶν ἁμαξῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς ὁδοῦ Ὄθωνος, τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ διηυθύνθησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν. Τὸ θέαμα τῆς συνοδείας κατερχομένης τὴν ὁδὸν Ὄθωνος ἦτο μεγαλοπρεπής. Εἰς τὰς πρώτας τέσσαρας ἀνοικτὰς ἁμάξας ἦσαν ὁ Αὐλάρχης, οἱ ὑπασπισταὶ καὶ αἱ κυρίαι τῆς Τιμῆς. Ἀκολουθοῦσε δὲ ἴλη ἱππικοῦ ἡ ὁποία ἐπροηγεῖτο τῆς βασιλικῆς συνοδείας.

Εἰς τὴν κατόπιν ἐρχομένην ἅμαξαν ἦσαν, ἡ Α. Υ. ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη ἔχουσα ἀριστερὰ τὴν μαρκησίαν Βιλνὲβ καὶ ἀπέναντι τὸν μαρκήσιον Βιλνέβ, θεῖους τῆς νύμφης.

Εἰς τὴν δευτέραν ἅμαξαν ἦσαν ἡ Α· Υ. ἡ πριγκήπισσα Ἑλένη ἔχουσα ἀριστερὰ αὐτῆς τὸν πρίγκηπα Βαλδεμὰρ τῆς Δανίας καὶ ἀπέναντι τοὺς πρίγκηπας Χριστόφορον καὶ Γεώργιον τοῦ Διαδόχου. Εἰς τὴν τρίτην ἅμαξαν ἦσαν ἡ Α. Υ. ἡ πριγκήπισσα Σοφία, ἔχουσα ἀριστερὰ αὐτῆς τὸν πρίγκηπα Ρολάνδον Βοναπάρτην μὲ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ στολήν, ὡς μέλους τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλόσταυρον.

Κατόπιν ἤρχετο ἡ μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐπίχρυσος ἅμαξα τῆς νύμφης, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἱστορικὴ ἅμαξα τοῦ κόμητος Σαμπόρ, ἡ χρησιμοποιηθεῖσα καὶ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Ἐξ κατάμαυρα ἄλογα σύρουν αὐτὴν τὰ ὁποῖα κρατοῦν ἱππακόμοι μὲ λευκὴν καὶ γαλανὴν στολήν. Προηγοῦνται αὐτῆς δύο ἔφιπποι ἀκόλουθοι καὶ ὁ σταυλάρχης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, μὲ τὴν κατακόκκινην στολήν του. Ἐντὸς τῆς ἁμάξης ἦσαν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ἔχουσαν ἀριστερά της τὴν κάτασπρον πολύτιμον φόρεμα φέρουσαν νύμφην, πριγκήπισαν Μαρίαν, ἡ ὁποία διακρῶς ἐχαιρετοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἀμέσως ἔρχονται ἔφιπποι, ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Διάδοχος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ἁμάξης, κατόπιν οἱ πρίγκηπες Νικόλαος καὶ Ἀνδρέας ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὸν πρίγκηπα Γεώργιον φέροντα στολὴν ὑποναυάρχου. Ὅλοι φέρουν τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλόσταυρον. Ἠκολούθουν, ἐπίσης ἔφιπποι, οἱ ὑπασπισταὶ καὶ μία ἴλη τοῦ ἱππικοῦ ἔκλειε τὴν συνοδείαν.

Τὴν Βασιλικὴν συνοδείαν ὁ κόσμος ἐδέχθη μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐκορυφοῦτο ὅταν διήρχετο ἡ ἅμαξα ἡ φέρουσα τὴν νύμφην εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐξώστας ἔρριπτον ἄνθη.

Τέλος εἰς τὰς 11 καὶ τέταρτον οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς καὶ τῶν σαλπίγγων εἰδοποιοῦν τὴν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ ἱσταμένην Ἱερὰν Σύνοδον, τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὅτι ἡ Βασιλικὴ πομπὴ φθάνει. Καὶ πράγματι μετά τινα λεπτὰ ἤρχισαν νὰ φθάνουν αἱ πρῶται ἅμαξαι αἱ φέρουσαι τοὺς ὑπασπιστὰς καὶ τὰς κυρίας τῆς Τιμῆς, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν εἰς τὰ προπύλαια ἀναμένουσαι τὴν νύμφην.

Ὅταν ἔφθασεν ἡ νυμφικὴ ἅμαξα ἀμέσως ἀφίππευσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Πρίγκηπες καὶ ἡ Α. Μ. ἐδοήθησε τὴν πριγκήπισσαν νὰ κατέλθῃ καὶ ὁ διάδοχος τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας τότε ἡ νύμφη ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ πατρός της καὶ προηγήθη τῆς ὅλης βασιλικῆς συνοδείας· ἠκολούθουν αἱ Α. Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς Βοσιλικῆς οἰκογενείας.

Τὸ φόρεμα τῆς νύμφης θαῦμα τέχνης καὶ πλούτου ἀπὸ μεταξωτὸν καὶ ἀσημένιο ὕφασμα, σχῆμα ἀμπὶρ ἐσκεπάζετο ὁλόκληρον ἀπὸ τὸν ἐκ λεπτῆς χειροπλέκτου ταντέλλας πολυτιμότατον πέπλον της, ὁ ὁποῖος ἐκρατεῖτο εἰς τὸ κεφάλι μὲ στέμμα ἀπὸ πρινλάντια. Τὸ κτένισμα της ἦτο ἐπίσης ἐποχῆς ἀμπὶρ μὲ chignon Ρεκαμιέ καὶ πλαγίως εἶχε ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιᾶς καὶ ἀσφοδέλους.

Τὸ δὲ νυμφικὸν αὐτῆς περιδέραιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τριπλῆν σειρὰν μαργαριταριῶν μεγάλου μεγέθους.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα καὶ αἱ Α. Α. Υ. αἱ πριγκήπισσαι ἔφερον τὸ Ἑλληνικὸν ἔνδυμα, καθὼς καὶ κυρίαι τῆς τιμῆς.

Ὁ πρίγκηψ Ρολάνδος ἔφερε τὴν νύμφην, προηγούμενος τῆς συνοδείας, πρὸ τοῦ βάθρου, ἐκεῖ δὲ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἔλαβε τὴν δεξιάν της καὶ τὴν ὡδήγησε πρὸ τοῦ βωμοῦ, καὶ ἀμέσως ἤρχισε ἡ τελετὴ τῶν ἀρραβώνων ὑπὸ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ τῶν ἀνακτόρων.

Ὁ Μητροπολίτης μετὰ τὰς εὐχὰς ὕψωσε τὰ δακτυλίδια ἕως εἰς τὸ μέτωπον τῶν νεονύμφων καὶ ἐξεφώνησε τρεῖς φορὰς τὸ: «Ἀρραβωνίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Γεώργιος τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Μαρίαν» καὶ τἀνάπαλιν. Ἀμέσως κατόπιν πρώτη ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα καὶ κατόπιν ὁ πρίγκηψ Βλαδεμὰρ ἤλλαξαν τὰ δακτυλίδια.

Μετὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀρραβώνων ἀμέσως ἤρχισε τὸ μυστήριον τοῦ γάμου. Τοὺς στεφάνους ἤλλαξαν οἱ παράνυμφοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ οἱ πρίγκηπες Νικόλαος καὶ Χριστόφορος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Διαδόχου Γεώργιος, ἐκ δὲ τοῦ μέρους τῆς νύμφης ὁ πρίγκηψ Βιλνέβ, ἐξάδελφος τῆς νύμφης καὶ οἱ μικροὶ ἀνεψιοί της βαρῶνοι Δ' Ὠμπινύ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Μητροπολίτης ἔφερε εἰς τὰ χείλη τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν, ἐπηκολούθησε δὲ ὁ ὡραῖος ὕμνος «Ἡσαΐα χόρευε» προηγουμένου τοῦ Μητροπολίτου καὶ κατόπιν ἐρχομένου τοῦ πριγκηπικοῦ ζεύγους καὶ τῶν παρανύμφων βαστάζοντων μὲ ἀργυρᾶς λαβίδας ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των τὰ βασιλικὰ στέμματα. Τὴν οὐρὰν τῆς νύμφης ἐβάσταζον δύο δόκιμοι.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου ὁ Σ. Μητροπολίτης προσεφώνησε δι' ὀλίγων τὸ νέον ζεῦγος. Μετὰ τὴν προσφώνησιν ἡ νύμφη μὲ ἔκτακτον μειδίαμα εἰς τὴν ὡραίαν μορφὴν ἐστράφη καὶ ἐφίλησε τὸν μνηστῆρα της, ὁ ὁποῖος τὴν ἠσπάσθη ἐπίσης καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι της. Κατόπιν ὁ βασιλεὺς ἐφίλησε τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν νύμφην καὶ ὁ πρίγκηψ Ρολάνδος ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφίλει τὴν κόρην του. Ἐπίσης ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα ἠσπάσθη τὴν νύμφην της τρυφερώτατα, ἐνῷ τὸ πλῆθος τοὺς ηὔχετο «νὰ ζήσουν» καὶ ἐζητωκραύγαζε.

Τὴν 12 καὶ 10' ἡ βασιλικὴ συνοδεία διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα χαιρετιζομένη ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐχαιρέτησαν τὸ ἄπειρον πλῆθος τὸ συνηθροισμένον κάτωθεν τῶν ἀνακτόρων, τὸ ὁποῖον μόλις εἶδε τὴν γλυκεῖαν νύμφην ἐξεράγη εἰς ἀκράτητα «Ζήτω» καὶ χειροκροτήματα.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Εἰς τὴν Ἀπόκρεω τοῦ 1882 μία νέα ζωγράφος ἐπεσκέφθη τὴν διευθύντριαν τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ σχολείου τῶν κορασίων δα C. von Braunmühl καὶ τὴν προσεκάλεσεν εἰς ἕνα χορόν, τὸν ὁποῖον ὁ τότε στενὸς κύκλος τῶν ζωγράφων γυναικῶν ἔδιδεν. Εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ἔγεινε σκέψις περὶ διοργανώσεως ὡρισμένων κατὰ καιροὺς συνεντεύξεων ὅλων τῶν Καλλιτεχνίδων πρὸς συζήτησιν διαφόρων ζητημάτων ἀμοιβαίου συμφέροντος. Καὶ εἰς τὴν σύσκεψιν αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τοῦ σωματείου τῶν Καλλιτεχνίδων τοῦ Μονάχου, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ σήμερον, μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι πέντε ἐτῶν, 703 μέλη, τὸ ὁποῖον ἔχει ἰδικόν του οἶκον καὶ σχολεῖον, ἀνεγνωρισμένης σημασίας, καὶ τοῦ ὁποίου σωματείου ὡς μέλη ἀριθμοῦνται ὅλαι αἱ ἐπιφανεῖς Καλλιτέχνιδες καὶ εἰς τὰ τιμητικὰ αὐτοῦ μέλη δύο πριγκήπισσαι τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου. Πολιτεία καὶ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀνεγνώρισαν τὰ καλὰ αὐτοῦ ἀποτελέσματα, καὶ ἀπὸ δεκατριῶν ἤδη ἐτῶν τὸ ὑποστηρίζουν δι' ἐτησίας χρηματικῆς ἐπικουρίας καὶ τοῦ ἀναγνωρίζουν θέσιν ἐπίσημον εἰς τὴν σύγχρονον καλλιτεχνικὴν ζωὴν τοῦ Μονάχου.

Πολλοὶ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν μικρᾶς ἀξίας ἀρχὴν τοῦ σωματείου, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως ἔλαβον ζωὴν ὅλαι αἱ μετὰ ταῦτα πρόοδοί του. Εἰς τὰς ἑσπερινὰς συναναστροφὰς ἐξεφωνοῦντο λόγοι, μικραὶ ἐκθέσεις ἐλάμβανον χώραν καὶ διαγωνισμοὶ προτεινομένων ἔργων ἐγίνοντο· ἀργότερα μουσικὴ καὶ παραστάσεις καὶ ἵδρυσις βιβλιοθήκης.

Ὡς πρώτιστον καὶ σπουδαιότερον ζήτημα ἐθεωρήθη ἡ ἵδρυσις Καλλιτεχνικῆς σχολῆς, διότι εἰς τὴν ὀνομαστὴν τῆς Τέχνης πόλιν ἐκτὸς τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ σχολείου τῆς πόλεως δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο ὡρισμένον διὰ τὴν Τέχνην μόνον, διὰ κορίτσια προικισμένα ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ ἰδιοφυΐαν καλλιτεχνικήν, παρὰ τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα ἢ ateliers ζωγραφικῆς, τὰ ὁποῖα στοιχίζουν πολὺ ἀκριβά, καὶ δὲν εἶνε προσιτὰ εἰς ὅλας. Ἅμα τὸ σωματεῖον ἐσχημάτισεν ἐν ἀρκετὸν πρὸς τοῦτο ποσὸν (1884) ἱδρύθησαν τὰ τρία πρῶτα ateliers τῆς Ἰχνογραφίας καὶ Ζωγραφικῆς καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν προσετέθησαν καὶ ἄλλα μαθήματα — ἡ πλαστικὴ ἀνατομία, ἡ ἱστορία τῆς τέχνης— καὶ διδάσκαλοι προσελήφθησαν πρώτης τάξεως· μεταξὺ ἄλλων οἱ Ludw, Herterich, Tine Plau, Ἰακωβίδης. Τοιουτοτρόπως τὸ σχολεῖον μὲ ἓξ τάξεις (1888) εὑρίσκετο εἰς τὴν Fürkenstrasse εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου καὶ ἐν ἀμαξοστάσιον εὐπρεπισθὲν εἶχε μετατραπῆ εἰς αἴθουσαν τοῦ σωματείου καὶ ἀναγνωστήριον. Ἡ δὶς von Braunmühl ἦτο ἡ πρόεδρος τοῦ σωματείου· εἰς τὴν ἐπισημότητα τῆς προσωπικότητός της καὶ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀκούραστον συνεργασίαν τῆς Κυρίας S. Dahn-Fries καὶ τῆς Βαρωνίδος Ilka von Fabrice ὀφείλει τὸ σωματεῖον τὰς ταχείας αὐτοῦ προόδους. Τὸ 1885 ἡ δις von Braunmühl παρῃτήθη τῆς προεδρείας. Ἡ Κυρία Dahn-Fries ἀνέλαβε τὸ ἔργον καὶ ἐξηκολούθησεν αὐτὸ ἄριστα ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς προκατόχου της· μετὰ ζήλου, μετ' ἀκαμάτου ἐργασίας, καὶ ὅτε δύσκολοι περιστάσεις ἐπαρουσιάσθησαν, δι' ἰδίων της θυσιῶν ὑπεστήριζε τὸ ἔργον πρὸς ἐξακολούθησιν. Διὰ τῶν πολλῶν κόπων της κατώρθωσε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὥστε εἰς μίαν ἡμέραν συνεδριάσεως ὑπουργικῆς ὡρίσθη τὸ ποσὸν 2,000 μαρκῶν ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Κυριῶν· ἐνταυτῷ δὲ ἐξησφαλίσθη καὶ ἡ περίθαλψις τῶν μελῶν ἐν καιρῷ ἀσθενείας, ἔργον πολλαπλῶς ἔκτοτε εὐεργετικόν.

Ἐν τούτοις ὁ πόθος τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σωματεῖον ἰδικόν του οἶκον ηὔξανε καθ' ἡμέραν καὶ ἡ ἀνάγκη ἐγίνετο ἐπαισθητοτέρα. Ἀλλὰ ἡ Κυρία Dahn-Fries, ἡ καταβαλοῦσα τόσους πρὸς τοῦτο κόπους, δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ ἴδῃ τὸν πόθον τοῦτον ἐκπληρούμενον. Μετὰ πολυώδυνον νόσον ἀπέθανε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1898, βυθίσασα εἰς πραγματικὸν πένθος ὅλας ἐκείνας, διὰ τὰς ὁποίας καὶ μετὰ τῶν ὁποίων συνειργάζετο. Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς διαδόχου της δος Joh. Tecklenborg καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν κατωρθώθη ἡ ἀγορὰ ἑνὸς οἰκοπέδου εἰς μίαν τῶν καλλιτέρων τῆς πόλεως συνοικιῶν, Barerstrasse 21, καὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1899 εἴχομεν πλέον οἶκον ἰδικόν μας, κτισμένον, τέλειον, σχολὴν μὲ ἐννέα ἐργαστήρια, μὲ αἴθουσαν, καὶ οἴκημα τῆς διαχειρίσεως. Ἡ ἐγκαινίασις ἔγεινε πανηγυρικῶς. Τὸ δὲ κατόρθωμα τοῦτο, τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σωματεῖον τοιαύτην ἰδιοκτησίαν, ἄνευ τῆς περιεσκεμμένης ἀόκνου ἐργασίας τῆς δος Tecklenborg ἤθελε μείνει ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι χρόνον ὄνειρον ἀπραγματοποίητον. Διευθύντρια τῆς σχολῆς καὶ Γραμματεὺς ἐν ταὐτῷ εἶνε ἀπὸ τοῦ 1885 ἡ ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθῆκόν της, καὶ μὴ καταβληθεισα ποτὲ δὶς von Welsch-Brum.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τῶν διδασκάλων, ἡ σχολὴ ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν πολὺ τυχηρά· τόσον τυχηρά, ὥστε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς διδασκαλίας νὰ γείνουν αἴτιον εἰς τὸ νὰ κληθῶσιν οἱ διδάσκοντες εἰς ἀνδρικὰς Ἀκαδημίας. Οὕτως ὁ Hérsterich, ὁ Schmid-Reuette, ὁ Teehr, ὁ Laudenberger ἐκλήθησαν εἰς Ἀκαδημίας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁ Jank καὶ ὁ Diez εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεώς μας, ὁ Dasio εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον. Ἀλλὰ κατὰ καλὴν τύχην ἀντεκατεστάθησαν ὑπὸ ἄλλων ἀρίστων, ἴσης τῶν πρώτων ἀξίας. Οἱ διδάσκοντες τώρα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Κυριῶν εἶνε οἱ κ. Knirr, Feldbauer, Weisgerber, Engels, ἡ κυρία Marc-Jcgnür, οἱ κ. Jshram-Zittan, Höffer διὰ προσωπογραφίας, ὁ κ. Gotz διὰ Γραφικὴν καὶ Εἰκονογραφίας, ὁ Δόκτωρ Hasselwander διὰ τὴν Ἀνατομίαν, ὁ καθηγητὴς Voll διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Τέχνης, ἡ δὶς von Welsch Beum διὰ τὴν προοπτικήν. Ἡ ὑπὸ τῆς Πολιτείας χορηγουμένη ἐτησία χρηματικὴ ἐπικουρία ηὔξησεν ἀπό τινων ἐτῶν, ὑπάρχει δὲ ἐλπὶς ὅτι ἔτι περισσότερον θέλει αὐξηθῆ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ σύγκρισις μὲ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα τὸ κράτος χορηγεῖ διὰ τὰς ἀνδρικὰς Ἀκαδημίας.

Τὴν κατ' ἔτος τῶν Χριστουγέννων ἔκθεσίν μας ἐτίμησεν αὐτοπροσώπως πάντοτε ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ὁ Ἀντιβασιλεὺς καὶ αἱ Πριγκήπισσαι τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου. Τὸ κοινὸν ἀθρόον συνέρρευσε, τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν πάντοτε καλά, καὶ ὁ

τύπος τῆς πόλεώς μας δὲν ἔλειψε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸ ἔργον μας.

Ἐφέτος εἴχομεν μίαν ἔκθεσιν κατὰ τὸ θέρος Γραφικῆς, Εἰκονογραφιῶν, Λιθογραφίας, ἥτις ἱκανοποίησεν ἀρκετά, καὶ θέλει ἐπαναληφθῇ καὶ τὸ προσεχὲς ἔτος. Πολλὰ μέλη τοῦ σωματείου μας ἀντιπροσωπεύονται τακτικὰ διὰ τῶν ἔργων των εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐκθέσεις.

Ἡ σχολὴ τώρα ἔχει δέκα τρεῖς τάξεις, διδασκομένας ὑπὸ τοῦ ἄνω εἰρημένου διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ. Ἐν πλάγιον κτίριον καὶ δύο ξένα ateliers ἐδέησε νὰ προσαρτηθῶσιν εἰς τὸ προειρηθὲν κτίριον.

Ἡ δὶς Tecklenliorg ἀπεσύρθη τὸ 1903, διεδέχθη αὐτὴν ἡ κυρία Martha Giese, ἡ ὁποία διὰ γενικῆς ψήφου ἐξελέγη ἐσχάτως διὰ δευτέραν φορὰν πρόεδρος τοῦ σωματείου, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ τὴν κοινὴν ἀφοσίωσιν διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ εὐσυνειδησίαν της διὰ τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτὴν ἔργον.

Μίαν ὅλως εἰδικὴν καλὴν φήμην ἔχαιρον ἀνέκαθεν οἱ χοροὶ τοῦ σωματείου μας. Οἱ ἄνδρες ἀποκλείονται πάντοτε. Ἓν μέρος τῶν νεαρῶν μαθητριῶν ἐνδεδυμέναι ἀνδρικὰ ἀντικατέστησαν τοὺς κυρίους εἰς κάθε χορόν. Εἰς τὰς παραστάσεις μόνον προσεκλήθησαν καὶ κύριοι· τὰς καλλίστας ἀναμνήσεις ἀφῆκαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των αἱ παραστάσεις μὲ tableau θαυμάσια. Τὰ ὡραιότερα ἐξ αὐτῶν ἦσαν: «*Ὁ μαγικὸς κῆπος τῆς Κίρκης*», «*Ἡ Σεμίραμις*», «*Εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης*», «*Ἡ Saurinsfest*», «*Μία ἡμέρα εἰς Πομπηΐαν*», «*Ἔργον τῆς Helene Raff*», «*Εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων*», ὅτε ἀπηγγέλθησαν καὶ τὰ λαμπρὰ ποιήματα τῆς Marie Haushofer μὲ τὴν μουσικὴν von Noetzel. Ἡ κατ' ἔτος ἑορτή μας τῶν Χριστουγέννων ὁμολογουμένως εἶνε πάντοτε διωργανωμένη ὑπὸ πνεῦμα καλλιτεχνικόν. Ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων μας τῶν ἑορτῶν, μία ἡ ὁποία μᾶς ἀφῆκεν ἐντύπωσιν ἀλησμόνητον, εἶνε ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδός της, ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Böcklin ἐξαχθεῖσα ἀπὸ τὰ ἔργα του, μὲ τὰ ἀγαπητὰ ἰδανικὰ πρόσωπα ἐμφανιζόμενα εἰς τὸ ἡμίφως ἐκ τοῦ βάθους ἑνὸς κήπου κυπαρίσσων. Ἡ παράστασις συνωδεύετο ἀπὸ τὸ θαυμάσιον βιολὶ τῆς Κυρίας von Kaulbach-Scottas.

Τοιουτοτρόπως τὸ σωματεῖον, στρέφον σήμερον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παρελθόν, βλέπει ἐν ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα καλῆς δράσεως καὶ εὐχαρίστων στιγμῶν τῆς ζωῆς· αἱ δυσκολίαι, ἡ πάλη δὲν ἀφῆκαν ἴχνη. Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ μένει ὁποῖος ἦτο ἐξ ἀρχῆς: Εἰς ὅλας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι σκέπτονται σοβαρῶς νὰ μορφωθῶσι καλλιτέχνιδες προσέρχεται βοηθός, τόσον διὰ τὸ ἰδεῶδες ὅσον καὶ διὰ τὸ πρακτικὸν μέρος, συμμορφούμενον μὲ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ διαθετόμενα μέσα· ἀλλὰ καὶ ἀμοιβαιότης καὶ ἀλληλεγγύη καὶ πᾶν τὸ ἀποβλέπον τὴν εὐημερίαν καὶ τὸ συμφέρον τοῦ σωματείου καὶ τῶν μελῶν του ὑποστηρίζεται θερμῶς.

Εἰς τὰς 10 Δεκεμβρίου πανηγυρίζει τὸ σωματεῖον τὴν εἰκοσιοπενταετηρίδα του. Αἱ προετοιμασίαι τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας προμηνύει τὴν ἑορτὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀνταξίαν τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ καλλιτεχνικοῦ σωματείου.

Jrene Braun (Κατὰ μετάφρασιν Μαρίας Πινέλλη)

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΪΣ

Ἐχάλασεν ὁ κόσμος τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς τὴν Ἀγγλίαν μὲ μίαν πρωτοφανῆ χρησιμοποίησιν τῆς Βασιλικῆς προνομίας.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἀπένειμε τὸ παράσημον τῆς Ἀξίας, τὸ ἱδρυθὲν μετὰ τὸν Νοτιαφρικανικὸν πόλεμον διὰ ν' ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν Ρόμπερτς, τὸν Οὐόλσλεῦ τὸν Κίτσενερ καὶ πέντε-ἕξ ἄλλους ἥρωας τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, ἐπ' ἐσχάτων δ' ἐξαιρετικῶς μόνον εἰς τὸν λόρδον Κρύμμερ,—ἄλλου εἴδους ἥρωα καὶ πρωτεργάτην τῆς Αὐτοκρατορίας—εἰς μίαν γυναῖκα:

Καὶ ἐχάλασε δικαίως ὁ κόσμος, διότι καμμία Ἀγγλὶς δὲν ἔχει Ἀγγλικὸν παράσημον, πλὴν τῆς χαριτοβρύτου Ἀνάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἐξαίρεσιν ὁ Βασιλεὺς ἀπένειμε τὸ ἀνώτατον παράσημον τῆς Περικνημίδος μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησίν των.

Ἀλλὰ ποία ἐπὶ τέλους εἶνε ἡ γυνή, χάριν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ μοναδικὴ αὐτὴ ἐξαίρεσις, καὶ ποῖα δικαιώματα εἶχεν ἐπὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν παρασήμου τῆς Ἀξίας;

Ὀνομάζεται Φλόρενς Ναϊτιγκέϊλ, εἶνε δεσποινὶς ἀκόμη καὶ ἐγεννήθη τὸν Μάϊον τοῦ 1820. Ἀριθμεῖ δηλαδὴ—ἡ δημοσιευθεῖσα εἰκών της εἰς τὴν Βρεττανικὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν εἶνε προφανῶς ἡμίσεος αἰῶνος — ὀγδοήκοντα καὶ ἑπτὰ Μαΐους.

Τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τοῦ παρασήμου τῆς Ἀξίας ὅμως εἶνε τοὐλάχιστον ὅσα καὶ τὰ τῶν λόρδων Ρόμπερτς καὶ Κίτσενερ. Ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τῆς ἀρχινοσοκόμου τῆς Μ. Βρεττανίας ἤ, ὀρθότερον εἰπεῖν, τῆς εἰσαγαγούσης τὴν νοσοκομίαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τῆς ἡρωΐδος τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλουν τὴν ζωὴν των τοὐλάχιστον 10,000 στρατιῶται.

Καὶ ὅτι δὲν εἶνε ὑπερβολικὸς ὁ ἀριθμός, ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπισήμου στατιστικῆς, ἡ ὁποία λέγει, ὅτι τὸν μέσον ὅρον τῆς θνησιμότητος ἡ μὶς Ναϊτιγκέϊλ κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ ἀπὸ 40 εἰς 2 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἐνοσήλευσε δὲ ἄνω τῶν 20,000 ἀνδρῶν μὲ τὸ μικρόν της ἐπιτελεῖον ἐκ τριάκοντα ἑπτὰ νεαρῶν νοσοκόμων.

Φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν τῆς νοσοκόμου. Διηγοῦνται περὶ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ὅτι ἐπίτηδες ἔσπαζε τῆς κοῦκλές της διὰ νὰ τὰς ἐπιδένῃ κατόπιν! Τὸ πρῶτον δὲ ζῶντανὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφήρμοσε τὴν ἰδιοφυΐαν της, ἦτο τὸ σκυλὶ ἑνὸς γεωργοῦ!

Ἡ παμμεγίστη ἐθνικὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν προσέφερεν εἰς τὸν Ἀγγλικὸν στρατὸν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, τόσον εἶχεν ἐνθουσιάσει τὸν κόσμον ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε μετὰ τὸν πόλεμον ἡ Κυβέρνησις ἔπεμψε πολεμικὸν νὰ τὴν παραλάβῃ ἀπὸ τὸ Σκούταρι, ὅπου εἶχε τὸ στραταρχεῖόν της, καὶ τοῦ Λονδίνου ἡ πόλις τῆς ἡτοίμασεν ἐπίσημον βασιλικὴν ὑποδοχήν.

Ἡ Ναϊτιγκέϊλ ὅμως φεύγουσα τὸν θόρυβον, ἐπεβιβάσθη ἄγνωστος Γαλλικοῦ πλοίου καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς εἰμὴ μετὰ ἡμέρας. Καὶ τότε τὸ Ἔθνος, μὴ ἔχον τί ἄλλο νὰ πράξῃ, ἐψήφισεν ἐν τῇ Βουλῇ

ὑπὲρ αὐτῆς χρηματικὸν ποσὸν 50,000 λιρῶν στερλινῶν εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Ἡ Ναϊτιγκέϊλ ἐν τούτοις, ἂν καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν τόσον ἐξαιρετικὴν τιμήν, ἐθεώρησεν ὅτι τὸ δωρηθὲν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἔθνους χρηματικὸν ποσὸν ἄλλον ὤφειλε νὰ ἔχῃ προορισμόν· καὶ τὸ ἐχρησιμοποίησεν ὁλόκληρον διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν δύο θαυμασίων σχολῶν νοσοκόμων ἐν Λονδίνῳ τῶν δύο ἀκριβῶς σχολῶν, αἵτινες μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη ἐπέπρωτο νὰ ἐφοδιάσωσι τὸν Ἀγγλικὸν στρατὸν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς μὲ τὰ τάγματα καὶ συντάγματα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μὶς Φλόρενς Ναϊτιγκέϊλ, ἡ ἰσαδέλφη τῶν Ρόμπερτς, καὶ Κρόμμερ καὶ Κίτσενερ.

Υ. Γ. Οἱ «Τάϊμς» τὸ γεγονὸς τῆς παρασημοφορίας τῆς Ναϊτιγκέϊλ ἔκριναν ἄξιον ἰδιαιτέρου κυρίου ἄρθρου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΙΑ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Τὸ παιδὶ ἐπερπατοῦσε ἀργά, κοντὰ εἰς τὸν τοῖχο, εἰς τὸν στενὸν δρόμον τῶν Ἐργατῶν Δὲν ἐκύτταζε τὰ μαγαζιά, δὲν ἐσήκωνε τὰ μάτια πρὸς τὴν λουρίδα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν σπητιῶν, οὔτε ἐμπρός της ἐκύτταζε· ἔβλεπε τὸν δρόμο σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν μετρήσῃ μὲ τὸ βλέμμα της. Περπατοῦσε χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν λάσπη, διὰ τὰ σπρωξήματα ὅπου ἐλάμβανε ἀπὸ τὰ ἁμάξια ὅπου ἐπερνοῦσαν. Ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Gorriglio ἐμπρὸς εἰς τὸ στολισμένον ἄγαλμα, τὸ ἐκύτταξε μὲ ἀδιαφορίαν καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὰ βήματά της μὲ τὸ αὐτὸ ἁπλανὲς βλέμμα.

Ἦτο μιὰ ζητιάνα. Πεινοῦσε, ἐκρύονε, δειψοῦσε. Τὰ πόδια της ἦσαν γυμνὰ καὶ τὰ μικρά της πόδια τὰ γυμνὰ μετεμορφοῦντο μέσα εἰς τὴν λάσπην. Τὴν παγωμένην αὐτὴν Κυριακὴν τοῦ Φεβρουαρίου δὲν ἐφοροῦσε παρὰ ἕνα ποκάμισο, ἕνα μικρὸ ξεσχισμένο μισοφόρι, ζωσμένο εἰς τὴν μέσην της μὲ ἕνα σχοινάκι καὶ ἕνα κουρέλι ἀπὸ πλεκτὸ σάλι περιτριγυρισμένο εἰς τὸν λαιμόν της. Τίποτε ἄλλο ἔνδυμα. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦτο παραπολὺ ἀδύνατο· ἀπὸ τῆς τρύπαις τῶν φορεμάτων του ἐφαίνετο ἡ σάρκα του ἡ ἀποξηραμένη καὶ ὠχρὰ ὡς νεκροῦ. Οἱ ὦμοι ἦσαν μυτεροί, σκυμμένοι πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπως ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχει πάρει τὴν συνήθεια νὰ μαζεύεται, διὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο σοβαρὸν καὶ εἶχε τὸ αὐτὸ χρῶμα μὲ τὸ σῶμά της, τὸ μέτωπον χαμηλὸν καὶ ζαρωμένον, τὰ λεπτὰ φρύδια της σουφρωμένα, τὰ μάτια μὲ τὰ μελανὰ βλέφαρα πολὺ μεγάλα καὶ περιτριγυρισμένα ἀπὸ μαύρους κύκλους, τὸ στόμα στενόν, τὰ χείλη ὠχρά, ἀκίνητα μὲ δύο ζαρωματιὲς εἰς τὰ ἄκρα. Ἦτο ἑπτὰ ἐτῶν.

Ἄλλοτε εἶχε μητέρα πτωχήν, ζητιάνα ἐπίσης. Ἐγύριζαν καὶ αἱ δύο τοὺς δρόμους ζητοῦσαι ἐλεημοσύνην, ἐζοῦσαν μόνον μὲ ψωμὶ καὶ ἐκοιμῶντο ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ σκάλα ἐπάνω εἰς ἄχυρα, καὶ ἡ κόρη ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος τῆς μητέρας. Ἔπειτα ἡ μητέρα ἀπέθανεν ἀπὸ τύφον, τὸ παιδὶ ἔμεινε μόνον εἰς τὸν δρόμον. Δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐφώναξε, ἐπῆρε τοὺς δρόμους διὰ νὰ ζητιανεύσῃ κατὰ τὴν συνήθειαν, δὲν τοῦ ἔδωκαν τίποτα, τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἔφαγε, καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὸν δρόμον ἐπάνω εἰς τῆς σκάλες μιᾶς ἐκκλησίας.

Τρία τώρα ἔτη τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἔκανε αὐτὴν τὴν ζωήν. Δὲν ἐγνώριζε τίποτε, δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε καὶ δὲν εἶχε καμμίαν ἄλλην ἐντύπωσιν ἀπὸ ἐκείνην μιᾶς ἡμέρας χωρὶς τέλος, κατὰ τὴν ὁποίαν διαρκῶς ἐπεινοῦσε. Ἄρχιζε τὰς περιπλανήσεις της αὐτὰς ἀπὸ τὸ πρωί. Ἡ ὁδὸς τῶν ἐργατῶν, ἡ μακρὰ καὶ στενὴ μὲ διαφόρους ἐλιγμοὺς, ἦτο ἡ κατοικία της· τὴν ἐγνώριζε μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας της. Ἐπηγαινοήρχετο ἀδιακόπως ἀπὸ τὴν μικρὰν πλατεῖαν Portanova, ἡ ὁποία ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἕως εἰς τὴν ἐκκλησίαν Corriglio ὅπου τῆς ἐχρησίμευε ὡς σημεῖον ἀφίξεως. Ἐσταματοῦσε εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ Porto, ἔκανε ἐκεῖ ὀλίγα βήματα, ἔρριχνε ἕνα βλέμμα εἰς τὸ ὁμοίωμα τοῦ θεοῦ Ὀρίσκος, ἔπειτα ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ Mezzocannone καὶ βουτοῦσε τὰ πόδια της μέσα εἰς τὰ πολύχρωμα νερὰ ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τοῦ βαφείου. Ὅταν ἔφθανε εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ὑπάγῃ μακρύτερα καὶ ξανακατέβαινε τὴν ὁδὸν τῶν Ἐργατῶν, δὲν ἔρριχνε οὔτε βλέμμα εἰς τὸ μικροξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπαντοῦσε καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο μηρουδιὰ πολὺ ὀρεκτική· ἐγύριζε πρὸς τ' ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν βρομερὴ στενὴ σκάλα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ ἔφθανεν ἕως τὸ περίφημον κατάστημα τοῦ ἐμπόρου τῶν μπισκότων· ἀλλὰ τὰ μπισκότα τὴν εἴλκυαν φοβερὰ καὶ ἔφευγεν ἀπὸ ἐκεῖ· ὅταν ἐξανακατέβαινεν, ἐστέκετο ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα τοῦ καταστήματος τοῦ λουτροῦ καὶ ἐκύτταζε μίαν τεχνητὴν δεξαμενήν, ἔπειτα ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμον της ἕως τὸ Corriglio καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὰ βήματά της, πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος. Οἱ μαῦροι αὐτοὶ δρόμοι, ἡ ἀθλιότης αὐτή, τὰ ὑγρὰ ἐκεῖνα σπίτια, ἡ ἄσχημες αὐτὲς μυρουδιές, ἡ ὑποπτες πόρτες, ἡ ἔλλειψις τοῦ ἡλιου, τὰ κτηνώδη πρόσωπα τῶν γυναικῶν, τὰ σκονισμένα ἐμπορεύματα, ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὁ κόσμος μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐζοῦσε. Εἶχε μίαν ἀσαφῆ ἰδέαν ὅτι πέρα ἀπὸ τοὺς δρόμους αὐτοὺς εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ τῆς Πριγκηπίσσης Μαργαρίτας ὑπῆρχεν ἄλλου εἴδους κόσμος, ἀλλ' ἐφοβεῖτο νὰ προχωρήσῃ ἕως ἐκεῖ, καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη τῶν Ἐργατῶν ἐφοβεῖτο τοὺς ἄλλους ζητιάνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐκτυποῦσαν, τοὺς σκύλους οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ τὴν δαγκάσουν, τοὺς ἀστυφύλακας οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ τὴν συλλάβουν, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὰ πανοῦργος διὰ ν' ἀποφύγῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους.

Ἐζητοῦσεν ἐλεημοσύνην ἀλλὰ σπανίως τῆς ἔδιδαν· ὅλος ὁ ἐμπορικὸς ἐκεῖνος κόσμος, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας του, δὲν ἐπρόσεχε εἰς αὐτήν. Ἐὰν κατὰ τύχην ἕνας κύριος ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ, τὴν ἔπερνε γιὰ μικρὰ κλέπτρια καὶ ἔψαχνε τῆς τσέπες του ἐνῷ τὴν ὕβριζε· ἄλλος καλοντυμένος, ἀλλὰ πτωχὸς τὴν ἐκύτταζε καὶ ἐσήκωνε τοὺς ὤμους. Εἰς μερικοὺς ἐνέπνεε τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν ἔδιωχναν μὲ ἕνα κίνημα. Βασανιζομένη ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἐζητοῦσε κατ' ἀρχὰς μὲ δυνατὴν φωνήν, καὶ μὲ τρόπον σχεδὸν προστακτικόν, μίαν πενταράν διὰ νὰ ἀγοράσῃ ψωμί, ἔπειτα ἡ φωνή της ἐγίνετο χαμηλοτέρα καὶ παρακλητική καὶ δάκρυα κρύα ἔτρεχαν ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά της. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαινοέρχεται μηχανικῶς, ψιθυρίζουσα λόγια ἀκατανόητα, ἕως ὅτου ἡ φωνή της ἐσβύνετο μέσα εἰς τὸν ξηρὸν λάρυγγά της· τότε ἐζητοῦσε ἐλεημοσύνην μὲ τὴν ἔνταση τοῦ βλέμματος. Πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ὅταν δὲν τῆς εἶχαν δόσει τίποτα, κατελαμβάνετο ἀπὸ μεγάλην ἀδυναμίαν, τὴν κατελάμβανε ζάλη καὶ τρέμουσα ἐσύρετο ἕως εἰς τὴς σκάλες τῆς ἐκκλησίας Portanova καὶ ἐκεῖ ἔμενε ἀκίνητος, μαζευμένη σὰν ἕνα πακέτο ἀπὸ κουρέλια, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούγετο ἕνας ἀναστεναγμός. Ἐσηκόνετο διὰ νὰ περιπλανηθῇ ἀκόμη ἀνάμεσα εἰς τὰ φῶτα, ὅπου ἄναβαν οἱ ἐπιστρέφοντες ἐργάται ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τῆς μυρωδιὲς τῶν φαγητῶν ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σπίτια. Τότε καμμία φορὰ τῆς ἔδιδαν δύο λεπτὰ ἢ ἕνα κομματάκι ψωμί, ἢ κανένα κόκκαλο κοτολέτας, καὶ ἔφευγε διὰ νὰ τὸ καταβροχθήσῃ, αἰσθανομένη φοβερὸν πόνον εἰς τὸ στομάχι. Ἀλλὰ συχνὰ ἦσαν αἱ ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐλάμβανε τίποτα καὶ ἀπεκοιμᾶτο χωρὶς νὰ εὕρῃ τίποτε ἄλλο νὰ φάγῃ, παρὰ φλούδια ἀπὸ πορτοκάλλια σαπημένα. Τὸ Σάββατο ἦτο ἡ καλλίτερη ἡμέρα της· κάθε Σάββατο μία νέα γυναῖκα ἡ ὁποία φοροῦσε ἕνα κόκκινο μεταξωτὸ μαντοῦλι στὸ λαιμό, ἕνα φόρεμα κοντὸ καὶ παπούτσια μὲ ψηλὰ τακούνια, ἕνα ἀσημένιο κτένι καρφωμένο ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιά της καὶ τὰ μάγουλα βαμμένα κόκκινα, τῆς ἔδιδε μιὰ πενταράκα. Αὐτὴ ἡ νέα γυναῖκα ἐστέκουνταν συχνὰ ἐμπρὸς σὲ μιὰ πόρτα μὲ τὰ χέρια μέσα εἰς τῆς τσέπες τῆς ποδιάς της, μὲ τὸ βλέμμα ἁπλανὲς καὶ τραγουδοῦσε ἕνα ἀσήμαντο τραγουδάκι.

Τὴν ἡμέραν αὐτήν, τὴν Κυριακὴν τοῦ Φεβρουαρίου, τὸ κοριτσάκι ἠσθάνετο ὅτι ἀπέθνησκε. Κάθε στιγμὴν τοῦ ἔλειπαν αἱ δυνάμεις καὶ ἐκάθητο κατὰ γῆς. Τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστά, οἱ βιαστικοὶ διαβάται δὲν ἐπρόσεχαν εἰς αὐτήν. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν Portanova, ἦτο κενή· τῆς ἐφάνηκε ἀπέραντη καὶ τρομακτική, αἰσθάνθηκε κρύο ὅταν τὰ γυμνὰ πόδια της ἐπάτησαν τὸ μάρμαρο, ὁ ὑπηρέτης τῆς ἐκκλησίας τὴν ἔδιωξε. Ἐπανέλαβε τὸ δρόμο της εἰς τὸν ἔρημον δρόμον· εὑρέθη μόνη ἀπελπισμένη, ὅλοι ἦσαν κάτω, μακρυά.

Τότε, λησμονήσασα τοὺς φόβους της, βιαζομένη ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀπὸ τὸ ἔνστικτον, ἐπέρασε τὰ ὅρια καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε τὸ σταυροδρόμι τῆς ὁδοῦ Catalana, ἀνέβηκε τὴν σκάλα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ. Ἐμείνεν ἔκπληκτη, ἔβλεπε ἀπὸ ἐκεῖ ὅ,τι ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε δεῖ: ἕνα δρόμο πλατύ, ὡραῖα μαγαζιά, ἄσπρα παλάτια, περιβόλια, οὐρανό. Ἐλησμονοῦσε τὴν πεῖνάν της ἐμπρὸς εἰς ἕνα τόσον θαυμάσιο θέαμα, δὲν τὴν ἐσκέπτετο διόλου πλέον ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἔμπορον παιχνιδιῶν. Ἐκεῖ ἐπάνω ὅλα ἦσαν ὡραῖα καὶ ἀκολουθοῦσε τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσε, καὶ ἐστέκετο εἰς κάθε βῆμα, νευρική, περίεργη, χωρὶς νὰ ἐνθυμεῖται πλέον νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην.

Τὰ ἁμάξια μονάχα τὴν ἐτρόμαξαν μὲ τὶς ἀτελείωτες σειρές τους, ἡ ὁποῖες διεσταυροῦντο, ἀλλ' ἐπερπατοῦσε εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου κατεβλήθεῖσα ἐκ νέου ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀδυναμίαν, ἐκάθησε εἰς ἕνα πάγκο, κοντὰ εἰς τὸν κῆπον, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μίαν στιγμὴν ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξε καὶ αὐτή, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ San Carlo· ἐκεῖ, μικρὰ καθὼς ἦτο, τὸ πλῆθος τὴν παρέσυρε ἕως εἰς τὸν Ἅγιον Φερδινάνδον. Δὲν ἔβλεπε τίποτα περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὸν κόσμον· ἀλλ' ἦτο ζεστὴ καὶ εὐχαριστημένη. Εἰς κάθε στιγμὴν ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄνθη ἐφαίνετο νὰ περνᾷ τὸν ἀέρα, ἔπειτα ἕνα ἄλλο καὶ τέλος βροχὴ ἀπὸ ἄνθη, ἀδιακόπως τὸ πλῆθος παρεμέριζε διὰ νὰ κάμῃ τόπον νὰ περάσῃ μιὰ ἅμαξα μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο μιὰ πολὺ ὡραία κυρία, ντυμένη θαυμάσια καὶ περιτριγυρισμένη μὲ ἄνθη, θέαμα θαυμάσιον, τὸ ὁποῖον ἐθάμβονε καὶ σχεδὸν ἐρόβιζε τὴν δύστυχη μικρά. Ἡ ὥρα ἐπέρασε ἔτσι· ἐβράδυαζε· τὰ ἄνθη ἔπεφταν ἀραιότερα καὶ τὸ πλῆθος ἐλαττώνετο. Μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα πέρασε κοντὰ στὴν πτωχὴ κόρη, ἐφοροῦσε μαῦρο φόρεμα, ἀλλὰ ἡ φοῦστα της ἦτο λίγο κοντή, τὸ πρόσωπόν της ἦτο γελαστὸ καὶ τ' αὐτιὰ ἐστολίζοντο μὲ δύο μεγάλα διαμάντια καὶ στὸ χέρι της ἐκρατοῦσε ἕνα μικρὸ πανέρι γεμάτο λουλούδια.

—Κυρία, κυρία, ἐψιθύρισε μιὰ παιδικὴ φωνή, δόσε μου ἕνα λουλοῦδι.

Καὶ ἡ ἀνθοπῶλις μὲ ζωηρὸν καὶ θελκτικὸν κίνημα ἔδωκε εἰς τὴν μικρὴ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ γαρύφαλα, τὸ κοριτσάκι χαμογέλασεν, ἔβαλεν ἕνα γαρύφαλο σὲ μιὰ τρύπα τοῦ ὑποκαμίσου του, καὶ ἐδοκίμασε νὰ πουλήσῃ καὶ ἐκείνη ἄνθη ἀφοῦ εἶχε τόσα πολλά, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀγόραζε. Ἕνας μαθητὴς τῆς εἶπε;

—Ὅταν θὰ μεγαλώσῃς, θὰ μπορῇς νὰ πουλῇς λουλούδια.

Ἄλλοι ἐπερνοῦσαν ἀδιάφοροι καὶ ἐκεῖ ἐπάνω λοιπὸν ἦσαν κακοί; Ἡ πεῖνα ἤρχισε πάλιν νὰ τὴν βασανίζῃ· ἐκείνην τὴν στιγμὴ εὑρίσκετο ἐμπρὸς εἰς τὸν Γαλλικὸν φοῦρνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔβγαινε ὡραία μουρουδιὰ ζεστοῦ ψωμιοῦ καὶ ἄλλων ζυμαρικῶν, ἡ ὁποία τὴν ἔκανε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐπρόσφερε μηχανικῶς τὰ ἄνθη της χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ μιλήσῃ. Ἕνας στρατιώτης ἐπέρασεν, ἀγόρασε ἕνα γαρύφαλο καὶ τῆς ἔδωκε μιὰ πενταράκα, ἀμέσως ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸν φοῦρνο καὶ ἀγόρασε ἕνα μικρὸ ψωμάκι. Τί δεῖπνον θὰ ἔκανε μὲ αὐτό! Ἀλλ' ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ ξαναήρχησε νὰ φοβῆται· τὰ πολλὰ ἁμάξια τὴν ἐζάλισαν καὶ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Ἔτρεξε μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.. .Μέσα εἰς τὴν κομψὴν ἅμαξαν ἡ κυρία ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ ἐλιποθύμησε....

Εἰς τὴν ἀπέναντι μεριά, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, ἕνα ἀθῶο πλάσμα ἀγωνιοῦσε μὲ τὰ πόδια σπασμένα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τριγύρο του σπαρμένα γαρύφαλα καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε ἀκόμη ἕνα λουλοῦδι ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ μικρὸ ψωμάκι του, μὲ τὸ πρόσωπο ὠχρότατο καὶ σοβαρό, τὸ στόμα μισανοιγμένο καὶ τὰ μεγάλα ἔκπληκτα μάτια του γυρισμένα πρὸς τὸν οὐρανό

(Matilde Serao).

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΜΙΑΣ ΡΩΜΑΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ

Ὠνομάζετο Galeria Fundana ἡ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Vitellius κατὰ τὸ 822. Ἡ ἡμέρα της ἤρχιζε κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον. Ἀφ' ὅτου ἀνέτελεν ἡ ἥλιος πολλαὶ γυναῖκες γερουσιαστῶν ἀνέμενον τὴν αὐτοκράτειραν νὰ ἐξυπνήσῃ, διὰ νὰ εὑρεθοῦν πρῶται κοντά της καὶ τῆς ὑποβάλλουν τὰ σέβη των. Καὶ ἀναμένουσαι, διασκεδάζουν, παίζουσαι κύβους ἢ ἄλλα παιγνίδια τῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἑνὸς ρεβδούχου ἐρωδιασμένου μὲ βούνευρον αἱ δοῦλαι προετοίμαζαν τὰ τῆς τουαλέττας τῆς αὐτοκρατείρας. Ἀπὸ κιβώτια ἐκ πολυτίμου ἀρωματισμένου ξύλου ἔβγαζαν τοὺς πολυτίμους χιτῶνας καὶ τοὺς πέπλους καὶ τοὺς κοθόρνους. Ἄλλαι ἑτοίμαζαν τὰς πορφυρᾶς ταινίας, τὰς χρυσᾶς καρφίδας, τοὺς κύκλους τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ διαδήματα. Ἄλλαι ἐθέρμαιναν εἰς πυρωμένην στάκτην τὰ σιδερένια ψαλίδια διὰ τὸ κατσάρωμα τῶν μαλλιῶν, καὶ ἄλλαι ἐδοκίμαζαν ἐπάνω εἰς χάλκινα κεφάλια διάφορα κτενίσματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ αὐτοκράτειρα θὰ ἐξέλεγε τὸ κτένισμα ἑκάστης ἡμέρας.

Ἔπειτα ἤρχοντο αἱ κοσμήτριαι, φορτωμέναι χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ πολύτιμα κάνιστρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν τοποθετημένα τὰ βραχιόλια, τὰ περιλαίμια, τὰ διαδήματα, τὰ δακτυλίδια καὶ τὰ σκουλαρίκια.

Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἤνοιγε καὶ ἡ μαύρη δούλη, ἡ ὁποία, ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἀγρυπνοῦσε πλησίον τῆς κλίνης τῆς Galeria ὅλην τὴν νύκτα, ἔτρεχε νὰ ἀναγγείλῃ ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα ἐξύπνησε.

Ὀκτὼ μαῦροι εἰσήρχοντο ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ Γαλερία ἀνεπαύετο εἰς κρεββάτι σκεπασμένον ὁλόκληρον ἀπὸ χρυσοκέντητα παχέα ὑφάσματα μὲ πέπλους ἀπὸ πορφύραν τῆς Τύρου.

Τὸ κρεββάτι αὐτὸ ἐστηρίζετο ἐπάνω εἰς ἐξέδραν στηριζομένην εἰς τέσσαρα ἀγάλματα ἀπὸ ἀσῆμι, παρὰ τὰ ὁποῖα μέσα εἰς δοχεῖα ἀπὸ ἀλάβαστρον ἔκκιαν ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς.

Αἱ δοῦλαι ἐσήκωναν μὲ προσοχὴν τὴν αὐτοκράτειραν καὶ τὴν μετέφεραν εἰς τὸ ἀναψυκτήριον, τὸ ὁποῖον ἦτο στρωμένον μὲ λευκὰ μάρμαρα, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον διαρκῶς ἀπὸ δέκα στόματα χαλκίνων σφιγγῶν ἐχύνετο εἰς κάθε διεύθυνσιν παγωμένο νερό. Τὸ ψυχρὸ αὐτὸ λουτρὸ διεδέχετο ἄλλο θερμὸν εἰς τὸ τεπιντάριουμ. Εἰς αὐτὸ μία ἀσημένια γοῦρνα, κρεμασμένη ἀπὸ ἀλυσίδες ἀργυρές, σὰν κούνια κρεμαστὴ καὶ γεμάτη μὲ ἀρωματισμένο νερό, ἐδέχετο τὴν αὐτοκράτειραν, τὴν ὁποίαν ἐκουνοῦσαν ἐλαφρά, ἕως ὅτου ἀπεκοιμᾶτο. Ὁ ὕπνος της αὐτὸς δὲν διαρκοῦσε πολὺ καὶ εὐθὺς ὡς ἐξυπνοῦσε τὴν μετέφεραν εἰς τὸ σουδατόριον. Ἐκεῖ πάλιν ἀπὸ μίαν γοῦρναν βραστοῦ νεροῦ ἔβγαιναν ἀτμοί, οἱ ὁποῖοι ἐγέμιζαν τὸ δωμάτιον. Μέσα εἰς τὴν θερμὴν αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν τὸ αὐτοκρατορικὸν σῶμα ἵδρωνε καὶ ἀμέσως μετεφέρετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀρωματισμένων ἐλαίων, τῶν ἐντριβῶν καὶ τῶν massages.

Μετὰ τὸ ἀρωμάτισμα τοῦ σώματος, ἡ αὐτοκράτειρα τυ-

λιγμένη μέσα εἰς πορφύρας μεταφέρεται εἰς τὸ ἄτριον, ὅπου ἀρχίζει ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ κτένισμα. Αἱ δοῦλαί της τὴν περιστοιχίζουν, γονυπετεῖς, προσφέρουσαι εἰς χρυσᾶ κάνιστρα τὰ φορέματα καὶ τοὺς στολισμούς της.

Ἐὰν ἡ Galeria ἀποφασίσῃ νὰ εἶναι ξανθὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αἱ κτενίστραι βάφουν ἀμέσως τὰ μαλλιά της ξανθὰ μὲ εἰδικὸ σαπροῦνι, κατεσκευασμένον ἀπὸ πάχος κατσίκας καὶ στάκτην ἰτιᾶς. Ἐὰν θέλῃ νὰ γείνῃ μαύρη, τότε ἄλλο εἶδος σαπουνιοῦ δίδει εἰς τὰ μαλλιά της τὸ χρῶμα τοῦ ἐβένου. Τὸ κτένισμα διαδέχονται τὰ φορέματα. Ἐὰν ἡ αὐτοκράτειρα μεταβῇ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον θὰ βάλῃ τὴν μακρὰν χρυσοκέντητον πορφύραν της, τῆς ὁποίας τὸ σχῆμα ἐφεῦρεν ἡ Ποπία ἡ σύζυγος τοῦ Νέρωνος. Πλατειὰ ζώνη συγκρατεῖ τὰς πτυχὰς γύρω εἰς τὴν μέσην τῆς Galeria εἰς σχῆμα τεραστίου ὄφεως, τοῦ ὁποίου κάθε λέπι ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μεγάλο διαμάντι, ρουμπίνι καὶ σμαράγδι. Ἄλλαι δοῦλαι τρέχουν φέρουσαι τοὺς χρυσοὺς κοθόρνους, τοὺς ὁποίους δένουν εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς πόδας.

Δώδεκα δοῦλοι τότε, ἐνδυμένοι μὲ χρυσοῦς πέπλους φέρουν τὸ χρυσοῦν φορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἡ αὐτοκράτειρα. Εἶναι κρεββάτι ἀπὸ ivoire σκεπασμένον ἀπὸ πορφύραν καὶ μὲ πλῆθος ἀπὸ μικρὰ μαξιλαράκια, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπαύεται μεταφερόμενον τὸ σῶμα τῆς αὐτοκρατείρας, ἐνῷ δεξιά της καὶ ἀριστερά της νεάνιδες μὲ πτερὰ παγονιῶν καὶ κλάδους δάφνης εἰς τὰ χέρια τὴν προφυλάσσουν ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἀπὸ τὴς μυῖγες. Ἔφιπποι ἀκόλουθοι προηγοῦνται τοῦ χρυσοῦ φορείου, παραμερίζοντες τὸ πλῆθος, ἐνῷ ἦχοι σαλπίγγων ἀγγέλλουν τὴν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον ἄφιξιν τῆς αὐτοκρατείρας. Ἡ αὐτοκράτειρα ξαπλωμένη εἰς τὸ φορεῖόν της κρατεῖ εἰς τὸ ἕνα χέρι της ἕνα μῆλον ἀπὸ ἀρωματισμένον κεχριμπάρι, τὸ ὁποῖον σκορπίζει γύρω της ὡραίαν εὐωδίαν, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο της χέρι παίζει μὲ μικρὰ φείδια, τὰ ὁποῖα περιστρέφονται εἰς τὸν λαιμόν της καὶ γλυστροῦν παντοῦ εἰς τὰς σάρκας της, τὰς ὁποίας θωπεύει ἡδονικὰ ἡ μαλακὴ καὶ ψυχρὰ ἐπαφή των.

Φ. ΛΑΒΔΑΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Πολλὰ ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καὶ ἐγχωρίου βιομηχανίας, τὰ ὁποῖα θὰ προσφερθοῦν ἀπὸ τὴν Αὐλὴν πρὸς τὴν πριγκήπισσαν Μαρίαν Βοναπάρτη ἠγοράσθησαν ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 12 κατάστημα τοῦ κ. Φ. Λάβδα.

Διότι ὁ κ. Λάβδας εἶχε τὴν ὡραίαν ἰδέαν νὰ πλαισιώσῃ μὲ τὴς ὡραίες καὶ καλλιτεχνικὲς κορνίζες τοῦ καταστήματός του, μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῶν μεγάλων μας ζωγράφων. Καὶ ἔτσι ὁ ἀγοραστὴς ἐνῷ ἀποκτᾷ ἕνα ὡραῖον ἔργον τέχνης, χωρὶς νὰ μεταβαίνῃ διὰ τοῦτο εἰς καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια, τὸ ἔχει συγχρόνως ἕτοιμον κορνιζωμένον μὲ κορνίζαν ὡραίαν, ἡ ὁποία καὶ τὸ ἔργον ἀναδεικνύει ὡραιότερον καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἕνα καλλιτέχνημα.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἐπρομηθεύθη δύο τοιαῦτα ἔργα τέχνης, ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ κ. Λάβδα. Τὸ ἕνα διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ μεταξὺ ἄλλων δώρων της εἰς τὴν πριγκήπισσαν Βοναπάρτη καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸ ἰδικόν της απλάτι.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς νὰ τὰς στείλουν.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΕΦΟΔΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τώρα μὲ τὰ γεύματα καὶ τὰς ἑσπερίδας καὶ τὰ ἀπογευματινὰ τέϊα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ κάθε καλὴν οἰκοκυράν νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ ἕνα καλὸ βιβλίον μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς. Τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν κ. Εὐαγγέλου Μαλῆ περιλαμβάνει τὰς συνταγὰς τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐκολωτέρων φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ ἀποβαίνει πολύτιμος ὁδηγὸς διὰ κάθε καλὴν νοικοκυράν. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν εἰς τὸ σπίτι τὰ πλέον δόσκολα φαγητὰ καὶ κάθε εἴδους γλυκίσματα, κέϊκ, μπισκότα, μπομπόνια, φρουῦτα ζαχαρένια, λικέρ, κεράσια, τέλος ὅλα τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα ἀγοράζομεν εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα εἰς διπλασίαν τιμήν.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μαλλῆ πωλεῖται εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ὁδὸς Ὁμήρου 24 καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον τοῦ ταχυδρ. τέλους.

ΕΙΣ ΤΗΣ κ. ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τώρα μὲ τοὺς γάμους τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου ἡ περισσότερες τουαλέττες γίνονται ἀπὸ ἐγχώρια μεταξωτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν τὰ ὡραιότατα τῆς κ. Καρασταμάτη

Μὲ τὴν μόδαν μάλιστα τὴν ἐφετεινὴν τῶν χρυσοϋφάντων ὑφασμάτων, τὰ χρυσοϋφαντα τῆς κ. Καρασταμάτη θὰ κάμουν φουρόρε. Φαίνεται ὅτι ἡ καλλίτερες τουαλέτες γίνονται ἀπὸ αὐτά. Ἄλλως τε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη της καὶ ἰδίως οἱ ταφτάδες εἶνκι θαυμάσιοι, ὑπετιμήθησαν δὲ ἐφέτος ἕνεκα τῆς μεγάλης καταναλώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐξασφαλίσει ἡ κ. Καρασταμάτη.

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προκειμένου περὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς καλλονῆς, ἡ λῆψις παντὸς μέτρου προφυλακτικοῦ ἐπιβάλλεται. Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ διάφορα κοσμετικά, ὧν μόνον τὸ ὄνομα ἠχεῖ καλῶς καὶ τὰ ὁποῖα συχνάκις περιέχουν λιπαρὰς ἢ ὑπόπτους οὐσίας. Δέον νὰ ζητῆτε πάντοτε προϊόντα, ὧν ἡ φήμη εἶνε γνωστή, ὡς ἡ *Κρὲμ* ΣΙΜΟΝ τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσα τῷ 1860, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι εἶνε τὸ ἄριστον τῶν μέσων πρὸς διατήρησιν τοῦ προσώπου. τῆς λευκότητος καὶ ἐλαστικότητος τοῦ δέρματος.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΙΑΝΑ

Τὰ πιάνα εἶναι ὅπως ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως διὰ νὰ διατηροῦν τὴν ὡραίαν των φωνήν. Καὶ πρωτίστη περιποίησις ἑνὸς πιάνου εἶναι τὸ καλὸ κούρδισμα καὶ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὸ κούρδισμα. Ὁκ. Ἰ. Δ. δε Κάρλης εἶναι ὁ πρῶτος τεχνίτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ δυνάμενος καὶ ἕνα ἀκόμη χαλασμένο πιάνο νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν.

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν καὶ τὸ Ἀρσάκειον καὶ ὅλα τὰ μουσικὰ σωματεῖα καὶ ὅλος ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν κ. δε Κάρλη ἀναθέτει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ τὸ κούρδισμα τῶν πιάνων του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τόσον εἶναι ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. δε Κάρλη, ὡς κουρδιστοῦ καὶ ἐπιδιορθωτοῦ τῶν πιάνων καὶ μουσικῶν ὀργάνων τῶν ἀνακτόρων, ὥστε ἐξέδωκε βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως.

Διεύθυνσις: Πλατεῖα ἐλευθερίας. ἀρ. 1,

ΠΙΑΝΟ μικρὸ πολὺ καλὸν ἐνοικιάζεται. Πληροφορίαι ὁδὸς Ναυαρίνου ἀρ. 10.